

II.

WEN DOOD MIJN LIJF IS. . . .

Wen dood mijn lijf is en mijn ziel blijft leven,
Zal 'k waarschuwe' al de zielen ongeboren,
Aler ze op aarde een menschenpaar verkoren
Tot vader en tot moeder. Deinzend beven
Zij dan ontzet terug. — O 't blonde koren
Is schoon en lieflijk bloeien de aardedreven,
Doch, zijt ge uit Jonkheids Paradijs verdreven,
Zoo raakt uw vreugd bezoedeld en verloren.

Dan, roepend, zoekend, zult gij droevig dwalen,
Van tranen blind, rondom uw vroeger Eden,
Vervloekend woest de lokbeloft', die dalen
U dèe naar de aard, waar 't leven wordt geleden
En de armen heffen naar het sterrenstralen,
Terwijl uw voeten kleve' aan 't slijk beneden.